

Sygn. akt V KO 90/10

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 21 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **R. F., M. D. i innych**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 października 2010 r.

wniosku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 16 września 2010 r., o

przekazanie, w trybie art. 37 k.p.k., sprawy toczącej się przeciwko oskarżonym

Sądowi Okręgowemu w G.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania, w trybie art. 37 k.p.k., sprawy o sygn. akt III K .../10, toczącej się przeciwko oskarżonym R. F., M. D. i innym, Sądowi Okręgowemu w G. i oddalić, w ten sposób, wniosek Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2010 r.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 30 lipca 2010 r. do Sądu Okręgowego w W. wpłynął akt oskarżenia przeciwko R. F., M. D. oraz stu jedenastu innym osobom. Oskarżeni oni zostali o przestępstwa z art. 258 § 3 k.k., z art. 296 b § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oraz inne.

W dniu 30 sierpnia 2010 r. obrońca oskarżonego M. D. zwrócił się do Sądu Okręgowego w W. o wystąpienie, w trybie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy, toczącej się na podstawie wspomnianego aktu oskarżenia, Sądowi Okręgowemu w G. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek ten uzasadniony został stanem zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia jego stawiennictwo w sądzie poza miejscem zamieszkania. Obrońca oskarżonego M. D. przedłożył, na poparcie złożonego przez siebie wniosku, opinię biegłego lekarza z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii z dnia 31 marca 2010 r., zleconą przez Sąd Apelacyjny w ramach toczącego się postępowania odwoławczego w sprawie przeciwko temu oskarżonemu (sygn. akt III K .../07). Opinia ta przeprowadzona była, m.in., na okoliczność stwierdzenia aktualnego stanu zdrowia oskarżonego M. D. w związku z jego schorzeniami [...] i przebytych przez niego zabiegami [...] oraz możliwości udziału tego oskarżonego w czynnościach sądowych poza miejscem swego zamieszkania. W opinii tej biegły stwierdził, iż aktualny (wówczas) stan zdrowia fizycznego i psychicznego oskarżonego M. D. po przebytej przez niego operacji [...] był względnie dobry. Z przedmiotowej opinii wynika, iż [...] oskarżony M. D. czuł się osłabiony i szybko się męczył, w związku z czym, biegły stwierdził, że podróż do W. byłaby dla niego sporym obciążeniem. Niemniej jednak, w przedmiotowej opinii, wykazano także, iż oskarżony ten był zdolny do uczestnictwa w rozprawie w miejscu swojego zamieszkania, czyli w Sądzie Okręgowym w G., z zastrzeżeniem konieczności zarządzania dla niego piętnastominutowych przerw po każdej godzinie rozprawy.

Na tej podstawie, w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., Sąd Okręgowy w W. zdecydował się, w wydanym przez siebie postanowieniu z dnia 16 września 2010 r., zwrócić się do Sądu Najwyższego w Warszawie o przekazanie, toczącej się przed tymże Sądem sprawy oskarżonych R. F., M. D. i innych, do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, przejawiające się w postulatcie szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego w celu załatwienia sprawy w rozsądnym terminie zgodnie z art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., osiągnięciu którego to celu ma, zdaniem Sądu, stać na przeszkodzie stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający mu stawiennictwo na rozprawie.

W nawiązaniu do powyższego wniosku, do Sądu Najwyższego w Warszawie wpłynął szereg pism od innych oskarżonych w niniejszej sprawie, jak również, także, od ich obrońców, bądź to popierających, bądź kwestionujących słuszność przedmiotowego wniosku. W pismach tych powoływane są przeróżne okoliczności mające świadczyć bądź za koniecznością przekazania niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G., bądź też przeciwko niej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy odmówić przekazania sprawy.

Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w *zupełnie wyjątkowych* przypadkach, kiedy *silne* względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości przemawiają za takim przekazaniem. Względem takim może być, oczywiście, jak wielokrotnie miało już miejsce w orzecznictwie Sądu Najwyższego, negatywna ocena stanu zdrowia oskarżonego utrudniająca prowadzenie postępowania (zob., np., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2010 r., III KO 58/10).

Tym niemniej taka ocena stanu zdrowia oskarżonego musi być *aktualna*. W niniejszej sprawie tak jednak nie jest. Przedmiotowa opinia biegłego lekarza z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii pochodzi z dnia 31 marca 2010 r.,

czyli, można powiedzieć, jest już nieaktualna, gdyż, określany, zazwyczaj, na konkretny moment, stan zdrowia danej osoby podlega przecież, często radykalnym w swej istocie, zmianom. Trzeba, zatem, zawsze dążyć, przed sformułowaniem jakiegokolwiek kategoriycznej oceny stanu zdrowia danej osoby na potrzeby postępowania karnego, do zgromadzenia maksymalnie wyczerpującego i aktualnego materiału dowodowego, jaki pozwoliłby tenże stan właściwie ocenić orzekającemu Sądowi. Chodzić może, w takich wypadkach, przede wszystkim, o uzyskanie jak najświeższych, względem momentu przesądzenia o stanie zdrowia oskarżonego, opinii biegłych lekarzy specjalistów.

Mając zatem na uwadze powyższe wywody, nie można uznać, iż, przedmiotowa opinia biegłego lekarza z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii, pochodząca z dnia 31 marca 2010 r., stanowi, w obecnym momencie, wystarczająco *aktualną* podstawę do przesądzenia o stanie zdrowia oskarżonego M. D. dla potrzeb toczącego się postępowania karnego. Potrzeba w tym celu wydania kolejnej opinii, uwzględniającej już aktualny stan zdrowia oskarżonego.

Należy, zatem, stwierdzić, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą wystarczające przesłanki dla zastosowania tej *nadzwyczajnej* instytucji prawa postępowania karnego, jaką jest zmiana właściwości miejscowej rozpoznawanej sprawy poprzez przekazanie jej do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. Z tego względu należało orzec jak w *petitum* niniejszego postanowienia i oddalić, w ten sposób, wniosek Sądu Okręgowego w W.

/km/